

Komentář k požadavku některých aktivistů a vědců na rozšíření první zóny NP Šumava na 52 procent území.

Hledání pravdy o Národním parku Šumava.

Někteří aktivisté a vědci požadují, aby bylo nejméně 52 procent území Národního parku Šumava ponecháno přírodě a tuto svoji ideu, za pomoci strany Věci veřejné, prosazují jako svůj návrh podoby zákona o Národním parku Šumava.

Je nutno připomenout, že na Šumavě nebyl vyhlášen **vědecký park**, ale **národní park**. Mnozí těmito pojmy záměrně pletou veřejnost a tím tak cíleně ve společnosti vytváří stav nepochopení, o co vlastně na té Šumavě jde.

Jednotlivé kategorie jsou stanoveny dle klasifikace Mezinárodní unie pro ochranu přírody (IUCN). Obecně lze říci, že vědecký park je dělen na dvě kategorie.

Kategorie **I.a**, je divočina bez lidí pro vědu a výzkum a kategorie **I.b**, je divočina s domorodci pro vědu a výzkum.

Národním parkem se pak v Evropě a ve světě označují oblasti chráněné přírody zařazené do kategorií II, IV a V. Obecně lze říci, že kategorie **II** je území velkoplošné ochrany pro vědu a poznávání, ale bez lidských sídel. Jelikož se tam sídla vyskytují, legitimní diskutovanou otázkou je jejich vysídlení a kompenzace z vysídlení a za ztráty nemožnosti tradiční obživy.

Kategorie **V** je ve své podstatě stávající pojetí Národního parku Šumava od počátku svého založení s tím, že důležitý je v této kategorii princip vytváření tzv. jádrových a nárazníkových zón. Z pohledu problematiky šumavského kůrovce ten nejzásadnější princip, který ale navrhuji všechny strany šumavského sporu, pouze s rozdílem představy o velikosti jádrových zón. Dlouhodobá strategie samozřejmě nebrání budoucímu zařazení do kategorie vyšší (II), ale s tím rizikem, že součástí takového území by neměly být obce. To je na Šumavě možné pouze dvěma způsoby. **Buď zmenšením rozlohy národního parku, anebo vyjmutím obcí včetně nutného ochranného pásma z území národního parku a souhlasit tak s principem ementálu.** To je nutné položit na jednací stůl, protože to je jedním ze dvou hlavních hlavních svárů o podobě zákona. Tedy kromě velikosti jádrových zón je to problém územního rozvoje. A územní rozvoj na Šumavě znamená mít dostatečnou návštěvnickou infrastrukturu včetně dostatečného počtu místní obyvatel zajišťujících potřebné služby a péči o národní park. V souladu s běžnými potřebami každého sídelního útvaru je to součástí politiky udržitelného rozvoje. A stát přijal specifická pravidla pro Šumavu, ale o vědeckém parku a ani o národním parku bez péče a bez lidí se tam nic nehovoří.

Pak to ale vypadá, že požadavky na 52 procent jádrových zón na Šumavě a jejich zdůvodnění dokladují, že lidé stojící za touto představou zcela rezignovali na respekt k jinému než vlastnímu názoru, na fakt, že demokracie se vyznačuje dialogem a ne diktátem a ve své podstatě i na slušnost.

Většina šumavských lidí a troufám si říci, že i většina národa, se nedomnívá, že Šumava by byla bez svého národního parku bezcenným nechráněným a neatraktivním územím, jak to mnohdy slyšíme. Tímto názorem jeho hlasatelé pouze deklarují svoji neznalost historie Šumavy a svoji osobní hloupost. Územní ochrana šumavské přírody je dlouhodobý proces přesahující o dlouhá desetiletí okamžik vyhlášení národního parku a touha po poznávání jejich krás o více než jedno století. Navíc se záměrně zapomíná, že **na celém území České republiky platí obecný zákon o ochraně přírody a krajiny.**

Místní obyvatelé souhlasili s vyhlášením národního parku v přesvědčení, že vyšší status ochrany přírody zamezí jakýmkoliv rizikům devastace šumavské přírody a v souvislosti s historickým kontextem, že je už nikdo nebude vyhánět z jejich domovů. Realita je ale opačná. Masivní gradace kůrovců zapříčiněná neodpovědně a neuváženě nařízeným rozsahem tzv. bezzásahové zóny zapříčinila nejmasovější vyrubání smrkového lesa v celé jeho sedmitisícileté historii na Šumavě. A vyhánění? Mnozí, včetně politiků, radí šumavskému lidu, aby si zabalili svoje saky paky a ze Šumavy vypadli s tím, že na jejich názory není nikdo zvědavý. S tím souvisí i tvrzení, že z prodeje šumavského dřeva si nejvíce mastí kapsu šumavské obce. Proti takové hlouposti nelze nic namítat, protože hlupákovi nejde odporovat. A hlupák, ten vleze všude!

Jedno je ale jisté. Dnešní kondicí šumavského lesa je smrková monokultura nevalné kvality. A vědci tvrdí, což dokazuje i sama příroda, že z té, pokud zhyne během krátkého časového období, vznikne opět stejnověká smrková monokultura, velmi náchylná na přemnožení kůrovců. Z toho vyplývá, že se kolotoč nepřirozeného přemnožení jednoho přirozeného druhu bude opakovat. **Pokud tedy údajný ekolog požaduje, aby bylo do první zóny zařazeno 52 procent území, pak zároveň požaduje, aby do dvou let vznikla na území Šumavy největší kůrovcová katastrofa v dějinách šumavského smrku a tím i lesa.** Po takové kalamitě nastanou takové změny v krajině, které negativně ovlivní i rozsáhlé oblasti navazující na Šumavu. Takový model lze přirovnat ke globální ekologické katastrofě, nikoliv k ekologii. Není totiž pravdou, že na Šumavě v minulosti existovala přirozená nadvláda smrku. Ta existovala v nejvyšších polohách, ale ani tam ne ve 100 procentech. Přirozený postupný nástup smrku a jedle do listnatého a borovicového lesa Šumavy z nižších poloh vytvořil druhově i věkově různorodý les, který byl odolný proti kůrovci.

Lze se tedy domnívat, že požadavek na rychlý kůrovcový rozpad stromového patra šumavského lesa na 52 procentech území je dohodou s vlastníky těch největších firem na těžbu dřeva v šumavském lese a s kšeftaři se šumavským dřívím. Zvětšení navrhované rozlohy I. zóny o 100 procent bude mít, **jako přirozený následek, frontální gradaci kůrovců a těžbu milionů kubíků dřeva ze šumavského lesa.** Při takovém modelu, bude mimo jiné stát řešit nejrozsáhlejší žalobu vlastníků soukromého majetku a platit obří škody. Ochrana soukromého vlastnictví je totiž základním pilířem demokracie a nerespektovat, bořit jej, či neplatit újmu za škody na takovém majetku je návrat k totalitě.

Zajímavé je i zdůvodnění představy 52 procent bezzásahových zóny. Tam ze strany předkladatelů zaznívá kritika, že součástí dnešní první zóny jsou samovolně se vyvíjející ekosystémy v opuštěných vojenských prostorech. To se dá i pochopit, protože se jedná o ekosystémy velmi pozměněné člověkem, protože to území pozměnil tím, že tam vykácel les, anebo zlikvidoval vesnici. Dnes se tam příroda obnovuje zcela samovolně. Proč ale požadují, aby byly součástí I. zóny ty rozsáhlé plochy uměle vysázených pasek po kůrovcových těžbách, které byly ještě nedávno Českou televizí prezentovány jako nejděsivější příklad destrukce lesa národního parku?

Většina šumavských obcí zastává názor, že příroda národního parku je cenná na celém území národního parku. Šumava je jejich domovem a nechťejí, aby byly jejich domovy ničeny těmi, kteří na Šumavě nikdy nežili, nežijí a žít nebudou. I když se mnozí snaží vyvolat opačný názor, tak šumavské obce a jejich obyvatelé respektují, že se jedná o park národní a v rozhodování se řídí názorem většiny národa. Ve svém většinovém názoru však odmítají diktát ekologických aktivistů a je jedno, zda jsou tito aktivisté součástí vědy, politiky či nějaké společenské minority. **Šumavské obce trvale prosazují takový rozsah I. zóny, který je pro stávající šumavskou přírodu odpovědný a pro národní park a jeho přirozené procesy reprezentativní.** Prosazují však, proti všem těm tzv. ekologům, aby návštěvník mohl národní park vidět a mohl po vzoru bavorského parku vstupovat do I. zóny.

O co tedy jde těm, kteří předkládají nesmyslný návrh 52 procent první zóny? Dosavadní mediální, politická, odborná a společenská kampaň byla vedena o šesti procentech rozlohy národního parku. Jaké jsou tedy pohnutky předkladatelů 100 procentního zvětšení I. zóny? Je to příslovečné prachsprosté hokynaření jako na habešském trhu? Šumava není habešským trhem! Anebo se jedná o aktivistickou strategii a cílem vyvolat silné mediální tématu, na jehož vlnu naskočí všichni ti, kteří se potřebují zviditelnit a vyvolat tak dojem vlastní potřeby? Možná, že je to potřeba či touha po penězích. Čím víc chaosu, tím víc prostoru pro blbosti a jejich financování. Ti potřební, zasluhující si pozornost a financování, mezi těmi, kteří požadují 52 procent I. zóny, skutečně nejsou.

Antonín Schubert, předseda Svazu obcí NP Šumava, starosta Modravy.